

KRISZTUS SZENT TESTE ÉS VÉRE, ÚRNAPJA*A év*

1-4 oldal

Olv.: MTörv 8,2-3.14b-16a – 1Kor 10,16-17 – Jn 6,51-58

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Az Isten minden vasárnap elküldi a meghívóját és várja azokat, akik többre, jobbra vágyakoznak, ide ehhez az asztalhoz. Ezen a mai vasárnapon is ez történik, megterítjük ezt az asztalt. Ez az ige asztala meg a kenyér asztala. Ma is lesz ígehirdetés a lélek táplálására és ma is lesz lehetőség arra, hogy akik valóban többre vágnak, azok részesüljenek ebből a lelki kenyérből is, amit Jézus Krisztus kínál fel nekünk. Ezen a mai vasárnapon különösképpen is, hiszen Úrnapja van, az Oltáriszentség ünnepe, a kenyér és a bor színe alatt jelenik meg a számunkra Jézus, aki éltet bennünket.

Éppen az elmúlt héten fogyatékosokkal találkoztam egy szentmisében. Mintha jobban értenék sokszor a lényegét, az életnek a lényegét, mint mi, akik itt vagyunk és úgy gondoljuk, hogy minden fogyatéktól mentesen élhetjük az életünket. Amikor arról kezdtem beszélni nekik, hogy az ember nemcsak kenyérre éhes, hanem az élet lényegére is, még ki se mondtam ezt a szót, már az egyik fogyatékkal élő fiatal hangosan bekiabált – milyen jó lenne ha a templomban ilyen felszabadultak lennének Önök is –, amire még jobban vágyakozunk, az az Isten szeretete. Üzeni Önöknek is egy fogyatékkal élő ember, hogy a kenyérnél is fontosabb az Isten szeretete, a kenyérnél is fontosabb az egymással való szeretetkapcsolatunk. Mert különben jól lakhatunk, különben sikeresek lehetünk, rendezett és anyagilag jó viszonyok között élhetünk, de ha nem a szeretet kapcsol bennünket össze, akkor az éhség nem csillapul. Most mindenesetre – bár eléggé nyár van, úgy látom, mert elfogynak a templomokból ilyenkor, pedig hát Isten nem a télnek az Istene, hanem a mindennapok Istene – bánjuk meg bűneinket, hogy méltóképpen ünnepelhessünk ma is mi, akik elfogadtuk a meghívót.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Ha csak ezt úgy meghirdetnék, ezt az evangéliumot, amit most hallottatok, akkor lehet, hogy mi is úgy járnánk, mint a zsidók, akik először hallották. Vitatkoznánk: hogyan adhatja eledelül testét? Miközben amikor ezt a kijelentést tesszük, akkor rá kell, hogy döbbenjünk arra, hogy egymásból élünk, egymás szeretete éltet bennünket. Jézus amikor azt mondja: ez az én testem, akkor arra a titokra hivatkozik, hogy értünk lett emberré, szeretet bennünket, szenvedett értünk, áldozatot hozott értünk, meghalt értünk és ezáltal adott életet. Hiszen Jézus a halál fölötti győzelmet azzal vívta ki, hogy határtalan szeretetét tette meg az élet szerzésének, Jézus határtalan szeretete, értünk odaadott élete az új élet szerzése. Hiszen csak annak szerzünk életet, akit szeretünk, akiért minden áldozatot szívesen meghozunk és az életünket kockáztatjuk érte. Hát erről van szó!

Testvérek! Ez a mai ünnep a hitnek az ünnepe. Az Oltáriszentség pontosan ezt a nagy igazságot hozza: ez az én testem, ez az én vérem. Aki az életét adja, a vérént ontja ki, az az életünknek a szerzője. Persze azt nem szabad elfelejteni, hogy a hitben értjük ezt meg. Idézőjelben mondom, hogy értjük meg, mert a hit, az misztérium, ahogy misztérium az is, hogy Jézus értünk emberré lett, misztérium az is, hogy Jézus az életét adta oda értünk. És ha így tetszik, valamiképpen nekünk ezt a igazságot kell megérteni. A hitünknek az igazsága az, hogy élet ezen a földön egymással való kapcsolatunkban is csak akkor van, ha

egymásért áldozatra készek vagyunk, egymásért az életünket tudjuk kockáztatni. Különböző számításból történik minden, és pontosan éppen ettől szenved a világ.

Épp tegnap a televízióban láttam, demokrácia deficit van, mondják egyesek. És nagyon okos volt a válasz, amikor azt mondták, nem demokrácia deficit van, hanem a liberális gondolkodásnak van a deficitje. Mert a liberális gondolkodás azt mondja: azt teszek, amit akarok, azt teszek az életemmel, amit akarok. Nem! Ha azt tesszük az életünkkel, amit akarunk, akkor tessék megnézni, mi van Európában, a kereszténységben született Európában. És egyáltalán mi van a világban, ha az emberiség ezzel a titokkal nem szembesül, amit Jézus mond, amit persze csak a hitben lehet megérteni.

Mégpedig azért értjük meg, mert hiszünk Jézusnak, amit ő mond, azt mi Szentírásnak mondjuk akkor is, ha nem értjük az eszünkkel, az agyunkkal, de azért hiszünk, mert Jézus mondja. És olyan egyszerű, olyan könnyű Jézusnak ezt az igazságát magunkévá tenni, hogy egymás szeretetére áhítozunk. És ez a szeretet azt jelenti, hogy egymásért minden áldozatra készen vagyunk, és ez jelenti az életet, ezáltal tartozunk össze. Hát nincs élet egység nélkül, nincs élet egymással közösség nélkül, nincs élet egymás javát, ügyét, boldogságát szolgáló élet nélkül. E nélkül arról van szó, amit nap mint nap hallunk: korrumpálódunk, arról van szó, amivel nap mint nap találkozunk, hogy mindenki sötéti a maga pecsenyét. És közben emberek meg egymás mellett elmagányosodnak, belehalnak emberi kapcsolataikba, mert ezek igazából nem is emberi kapcsolatok, csak áztatjuk magunkat is, meg egymást is. Emberi kapcsolat az, amit Jézus kínál föl.

Testvérek, rendkívül fontos ennek az ünnepnek az üzenete. Egyébként ez a hitnek az ünnepe. Nem krisztusi vagy isteni tanítás szülte ez az ünnep, hanem egy apácának lelki sugallata hozta létre ezt az ünnepet. 1209-ben Lüttichi Szent Julianna – Liège egyébként, a másik nevén így hívjuk ezt a várost –, aki abban az időben pontosan azokkal szemben, akik ezt a krisztusi igazságot tagadták, ezek az albiak voltak, tagadták azt, hogy Krisztus jelen van az Oltáriszentségben. Krisztus mintha nem is lett volna értünk emberré, Krisztus történetiségét is tagadják igazából ezzel. Azt ugyan nem, mert természetesnek veszik, de azt tagadják, hogy ez a Krisztus isteni szeretettel tartozott hozzánk. Ez a nagy titok: Isten szeretete jelent meg ebben a Krisztusban. És ezek az albiak tagadták Krisztusnak ezt a szent áldozatát és azt, amit minden szentmisében megvallunk az átváltoztatás után: halálokat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz.

Lüttichi Szent Julianna isteni sugallatra szólalt meg, és az akkori pápa, IV. Orbán pápa odafigyel erre az igazságra, mert egész Európát veszélyeztette ez a tévedés. Ahogy ma egész Európát veszélyeztet a liberális gondolkodás, amely az élet legnagyobb tévedése. Mert az ember közösségben élő lény, és ez a közösség itt forrásozik, innen forrásozik, az Isten szeretetéből forrásozik. Jézus, aki értünk lett emberré, az isteni forrásokat nyitja ki, ő mutatta meg, mit jelent egymásért élni és egymásért halni, és ez az élet értelme. A modern gondolkodók a közösségről beszélnek, a közösségről mint ami az élet, az összetartozásunkról, egységről, a szolgálatról. És közben éppen olyan tévedésnek vagyunk az áldozatai, mint annak idején, majdnem hogy ezen elbukott az európai kereszténység.

De IV. Orbán pápa magáévá tette ennek a szent apácának az üzenetét, a sugallatát, és 1264 Szentháromság vasárnapja utáni csütörtökön – az elmúlt hétnek volt a csütörtöke egyébként – ünnepé nyilvánította ezt a napot, Úrnapját. Orvieto közelében, ahol ott volt a pápa, IV. Orbán pápa, volt egy nagy ünnepség, és a pap, aki az oltárnál az áldozatot bemutatta, az albigeneknek volt az áldozata és ő úgy misézett, hogy nem hitt abban, amit Jézus mondott: ez az én testem, ez az én vérem, ezt a testemet adom oda értetek, azt az emberi testemet, amit felvettem értetek adom oda áldozatul és azt a véremet ontom ki, ami az én szeretetemet

jelenti, és ebben a szeretetben újjá lehet születni. És ez a pap nem hitt ebben a misztériumban, Krisztus misztériumában, mert erről van szó, ez Krisztusnak a központi misztériuma, hogy ember lett, szeretett, áldozatot hozott, meghalt értünk, feltámadott. Ebben újul meg az élet – vagy nem. És amikor ez a hitetlen pap a kezébe vette a kenyeret és elmondotta fölötté Krisztus szavait, amiket nem hitt, az ostya vérezni kezdett. És erre megint lehet mosolyogva is válaszolni, mert ezek a túlbuzgó keresztények úgy meg így. Nem csak az van, amit mi megértünk, az is van, amit föl se tudunk fogni.

Mindenesetre ez egy hatalmas változást hozott az egész folyamatban, az egyházi folyamatban. És ma ezért ünnepelek, és az Egyház – akárhogyan gondolkodott a világ – ehhez a krisztusi igazsághoz tartotta magát, és ebben a krisztusi igazságban újul meg ma is minden ember, vagy pedig hazudja az életet. És bizony egy kicsit majdnemhogy olyan, hogy így mondjam, emberi tévedés áldozatai vagyunk, mint akkor, abban az időben az albiaknak az áldozatává lett sok keresztény. Lüttichi Szent Juliannának meg IV. Orbán pápának köszönhető, hogy nem történt meg ez a szakadás. De ma ugyanilyen gondban van Európa a liberális gondolkodás miatt. Mert az, hogy Európa úgy néz ki, ahogy, az pontosan ennek a téves gondolkodásnak köszönhető, a Jézus elleni, az Isten elleni gondolkodásnak. Akármit lehet mondani, egy biztos, hogy az életet az az Isten szolgálja, aki az élet forrása, aki a Teremtő, aki az életünknek is az ajándékozója.

És micsoda bátorság volt Jézus Krisztustól, amikor a papok kezére bízta a Szentlelket is, meg az Oltáriszentséget is! Gondoljunk csak arra, amikor feltámadása után az apostoloknak azt mondja, vegyétek a Szentlelket, és akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akinek nem, az nem. És mi van akkor, amikor agyonnyomnak bennünket a bűneink? A bűneink azok, amikor csak magunkra gondolunk, tönkreteszi az életünket ez a fajta szemlélet. Ezért bízta Jézus a papok kezére a Szentlelket, valamiképpen a bocsánatkérésnél, a bűnbánat szentségénél szőjék bele a papok az isteni jószág kihirdetésekor ezt a krisztusi elvárást, a Szentlelket szőjék bele a bűnbánat szentségekor a feloldozásba: Isten a mi irgalmas Atyánk, aki szent Fiának kereszthalála és feltámadása által kiengesztelte önmagával a világot és kiárasztotta a Szentlelket a bűnök bocsánatára az Egyház szolgálata által. Isten nevében feloldozlak téged az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Testvérek, micsoda lehetőség ez! A Szentlélek az Isten Lelke, Jézus Lelke. A Lélek erejével leveszi rólunk a bűneink terhét, amik nyomnak bennünket, és elviselhetetlen terheket hordozunk, a rossz döntéseik terhét, azt, hogy csak magunknak vagyunk fontosak, magunkat isteníjtük, és közben körülöttünk elhervadnak az emberek, elsorvadnak az emberek, meghalnak az emberek. Mert a magának élő embertől semmit se várhatnak.

És a másik, a papok kezére bízta az Oltáriszentséget: ez az én testem, ez az én vérem, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Testvérek, ahogy már említettem, Jézus a halálával győzte le a halált akkor, amikor határtalan szeretetének a tettévé tette az új életnek a lehetőségét, meghalt értünk, hogy életünk legyen. Mert csak annak van élete, akiért akár meghalni kész bárki is.

Testvérek! A hitnek a titkáról van szó ezen a mai ünnepen, az Oltáriszentség ünnepén. Ahogy említettem a szentmise bevezetésben, az Isten mindenkit hív, akik többre meg jobbra és itt még azt is merném mondani, szebbre vágyik. Önmagában egyedül csak azt mondani: szép napot – hazugság! Mi közünk a szép naphoz? A jó naphoz közünk van, mert a jó nap a mi jó cselekedeteink által lesz jó nap, ha ezek nem születnek meg, akkor nincs jó nap. De így mondhatjuk, hogy aki többre, jobbra, szebbre vágyakozik, annak itt van a recept, itt van a példa. És itt a pálya, itt a lehetőség, minden vasárnap ide hívja Isten azokat, akik erre vágyakoznak, az asztalt megteríti, a közösségi asztalt, ami az Ige asztala, innen szól az

igehirdetés. Nehogy azt gondoljuk, hogy a papok csak butaságokat mondanak. Isten szavát közvetítik és az Isten igazságait közvetítik.

Csak ha bedugjuk a fülünket és süketek vagyunk, akkor... De hát látjuk, ennyien vagyunk Magyarországon. A magukat hívőnek mondó embereknek 5% jár vasárnap templomba, annyian hallják meg az Isten meghívását. És ez az áldozat asztala, Jézustól tanulhatjuk meg, hogy az élet mit jelent. Az élet valóban az, ami a lényegét jelenti, és ez a szeretet egymásért, egymással, egymás életét szolgálva.

Ezen a mai vasárnapon ez a titok. Sokat tudnék még erről szólni, de már sürgetnek, ilyenkor úgy érzem, mert lesz a következő szentmise. De ma ennyi időnk van mindössze az igehirdetésre meg a misztérium ünneplésére. Ez is azért egy sajátos helyzet.

De ma mindenesetre itt vagyunk, ennyien itt vagyunk, és ünnepeljünk ebben a szellemben!

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Az áldással megyünk, Isten áldásával megyünk tovább az utunkon. Annak idején, amiről az igehirdetésben is szóltam, a 13. század végén kezdődtek el az úrnapi körmenetek is, amivel ki akarták fejezni, hogy az Isten üzenete nem csupán a templomban hangzik el, hanem az a mindennapok világát akarja egyenesbe, egyenes utakra hozni. Ma is lesznek különböző templomokban úrnapi körmenetek, egészen más előjellel. Hiszen olyan évszázad van mögöttünk, amikor a kereszténység szorongatása elkezdődött Magyarországon és egyáltalán Kelet-Európában a kommunista a harcos ateizmus időszakában. Akkor mindenképpen be akartak zárni bennünket a templom falai közé, ott csinálhatunk, amit akarunk. Persze ez se volt igaz, mert ott voltak a „téglák”, és azok „leadták a drótot”, hogy kik azok, akik a templomon belül ünnepelnek. És mi annak idején, akik azokat az évtizedeket éltük, harcoltunk azért, hogy az Isten szava nem a templom falai közé tartozik, hanem a mindennapok világába. Nincs vasárnapi kereszténység meg hétköznapi pogányság. Ezt sikerült kifejleszteni és bizony ez vitt oda bennünket, ahol most vagyunk. Minket a kommunista ateista üldöztetés, a nyugatiakat meg a materialista gondolkodás. Sikerült az elmúlt évszázadban egy olyan gondolkodást alakítani, amely gondolkodás azt üzeni, hogy a világhoz semmi köze nincs a keresztény értékeknek, a világ olyan, amilyenné az Isten nélküli ember formálja. Hát, köszönjük szépen, akkor éljük ezt a világukat! De ez se közömbös, mert mi is ebben a világban élünk, akik keresztény értékek szerint akarunk élni.

Mindenesetre mindentől függetlenül ma, amikor élet-halál harcát vívja az európai kereszténység, akkor minden azon múlik, hogy a keresztény értékeknek újra lesz-e üzenete. És ez az üzenet csak általunk tud jelen lenni.

+ *Á L D Á S* +